

minister bekjendte, at det meget hyppigt, saare hyppigt er Tilfældet, at de paa Færøerne ansatte Præster ligge hernede, som det i Forespørgselen hedder, i et Aar og derover; mig er det bekjendt, og jeg skal tillade mig i Anledning af, hvad den ærede Kirkeminister yttrede, at tilføie et Par Ord. Han meente, at een af Grundene til, at de ligge hernede, er, at deres Hjelbred meget ofte lider ved det barste Klima, saa at de vel kunne trænge til at komme hened, for at faae deres Hjelbred restitueret. Ganske vist kan dette til sine Tider være Grund; men der er ogsaa en anden Grund, og jeg skulde tage meget feil, om det ikke er den overveiende og almindelige. Det er den, at det har været og endnu er en Mening blandt Embedsmændene deroppe, idetmindste blandt Præsterne, at de maae tage hened til Kjøbenhavn, naar de ville vente Befordring, for at de kunne ligge hernede og baade skriftlig og mundtlig søge om saadan Befordring. Som man veed, var det Samme Tilfældet, medens Norge var forbunden med Danmark; ogsaa da ansaae man det for at være en absolut Nødvendighed, at unge norske Præster eller Capellaner, der vilde befordres, laae hernede i Kjøbenhavn i længere Tid, for at varetage deres Lary med Hensyn til Befordring. Dette var nu Noget, som kunde være ret naturligt under den absolute Regjeringsform, da Embedsbefordring for en stor Deel var en Raadesag, eller idetmindste kunde betragtes paa den Maade; men jeg skulde mene, at Sagen forholder sig ganske anderledes nu under den constitutionelle Regjeringsform og med en constitutionel Minister; nu kan og maa Embedsbefordring efter min Mening ikke længere anses for at være en Raadesag, og jeg tillader mig ved denne Leilighed at henvende mig til den ærede Kirke- og Underviisningsminister med den Forespørgsel, om han ikke er enig med mig i, at Embedsbefordring nu ikke længere kan betragtes som en Raadesag, og at, som en Følge deraf, den vedkommende Embedsmand, der vil befordres, heller ingenslunde behøver at ligge hened for, som jeg før udtrykte mig, skriftlig og mundtlig og ved sin Dypartning at varetage sit Lary, samt om han ikke maatte mene, at der kunde være tilstrækkelig Dypartning til at un-

derrette vedkommende Præster om, at de ikke behøve at tage hened i dette Grinde, da deres Befordring under den constitutionelle Regjeringsform og under en constitutionel Minister ligesuldt vil finde Sted, enten de personlig gjøre deres Dypartning eller ikke. Jeg troer, at en saadan Bekjendtgjørelse, naar den bliver ret indlysende, vil bidrage ikke lidet til at formindste Antallet af de Arrækker, hvori, som sagt, færøiske Præster ligge her i Kjøbenhavn.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg troer ikke at behøve at besvare dette Spørgsmaal, saa klart ligger Svaret i Sagens Natur, da det er Ministerens Pligt efter hans bedste Dverbøvning at afgjøre, hvilke Mænd der efter Alder, Dygtighed og alle øvrige Egenskaber have nærmest Adgang til at indstilles til Embederne, og aldeles ikke at tage Hensyn til personlige Conferencer. Jeg troer ogsaa, at Erkjendelsen heraf mere og mere udbredes, og at Mange nu unblade at søge personlig, som i ældre Tid ansaae det nødvendigt.

B. Scholer: Ja, om det ogsaa ved Handelsfriheden og en Dampskibsforbindelse vil blive lettere at ind- og udføre Præster til Færøerne, antager jeg dog, at der derved ikke vil være tilstrækkeligt sørget for Menighedernes Lary, idet en Mand dog vanskelig kan besørge Gudstjenesten i 7 Kirker. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den høitærede Kirke- og Underviisningsministers Dverbøvning, om der dog ikke burde være Anledning til, at oprette en høiere Dannelsesanstalt i Thorsøhavn, hvad jeg finder, at Færingerne have et billigt Krav paa, og om der ikke kunde være Anledning til i Forbindelse dermed at træffe en lignende Foranstaltning som paa Island, saa at der i denne Anstalt kunde dannes Mænd, der kunde blive ordinerede, og som saadanne sørge for Menighedernes Lary.

N. Winther: Jeg kan ikke nægte, at jeg er bleven mindre tilfredsstillet med det Svar, som den høitærede Minister gav paa denne min Forespørgsel; thi jeg havde forventet, og jeg haaber endnu, at han dog vil have sin særlige Dmærksomhed henvendt paa denne Sag og ikke tilstede, at Præsterne komme hened, med mindre der er gyldig Grund dertil, og navnlig maa jeg forstikke, at det er de færreste Præster,